

Geç mi Kaldık Yoksa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2015

Kaygıların çok uzağında bir ömür dilerdim tüm insanlık adına.

Sonlanmasını acının;

Kırıp geçmeden

Varmadan menzile,

Suluk bir perdenin arkasına yığıldığım/ız

Üzünçlerin ve tasaların olmadığı...

Değil bir hikâyem olduğu inancı var olup olmadığı bile kocaman bir soru işareti.

Belirsizliğin kalıcı imge olduğu o uzun soluklu maratonda önlerde yer kapma telaşını çoktan geçtim.

Değil ön arkalar bile hınca hınç insan dolu. "İnsan" addedilen ki kabul görmüş bir terim: Bir bedeni olan ve ruh'u olduğu kayıtlara geçmiş. Bir de irade sanırım sözüm ona ve tabii ki "vicdan" yazılı tutanaklarda.

Rest çekeli çok oldu. Her ne kadar o yeknesak düzenekte işgal ettiğim bir makam olmasa da tüm amacım rütbemi hala "insan" kılmak.

İçine ne dilerseniz katın ki katık yaptığım çok duygu aslında beni bu denli yorgun ve meftun kılan.

Ceplerim yırtıldı, desem yeridir. Yüreğim hepten yamalı. Ve o uzun liste yanları çentik dolu. Aklıma gelmişken; tavan arasına kaldırdıklarım -gerçi bizim evde tavan arası yok- Sadece güneş görmeyen bir odaya tıktığım onca ıvır zıvır. Hele ki o kütüphane girişi yok mu... Ne var bunda demeyin sakın. İstiflediğim onca kitap her gün yenilerini eklediğim bir de sayısını dahi unuttuğum defterler her gün karalayıp durduklarımın yazılı olduğu. Sözüm ona önümde klavye ve internet müdavimi olsam da yine de alamıyorum kendimi eski usul not tutmaktan. Konuyu toparlamak gerekirse... Sahi, siz kaydı kuydu olmayan onca hatıratı nerede saklıyorsunuz? Gözbebeklerinize bakınca anladım, inanın ki. Tamam, sorumu geri aldım. Ah, keşke hayatı da başa alabilsem ve tüm yanlış seçeneklerle donatılmış cevap anahtarını yok etsem. Var etme arzusu taşıdığım ne varsa onlar da bir bir eklense şu uzantısı meçhul'e denk düşen hayatlarımıza.

Çağırısam tüm ölü sevinçleri ve yolcu ettiklerimizi. Bir de yaşarken gömdüklerimizi vasıflarla donatsam. Silsem sözlükten kötü ile iştil eden tüm olumsuzlukları ve bertaraf etsem üzünçleri, acıları.

İşkillendiklerim ve tarafınca taciz edildiğim kim varsa özellikle psikolojik taciz mağduru bir fani olarak...

Söylemediğim sözcüklerden bir zincir yapsam ve çepeçevre sarsam ruhlarını işgal edilmiş olmanın

verdiği o kötü hissi bilfil onlara yaşatarak.

Döngünün tam da kırılma noktası. Tuzla buz olan kim varsa hele ki ebediyete uğurladıklarımız üstelik beklenmedik bir anda kaderin bir tezahürü olarak yitip gidenler...

Kaygı denen illet mi yoksa bizleri bu denli mağdur ve aciz kılan...

Ölümden korkmak mı yoksa bu korkunun eşliğinde her gün kerelerce ölmek mi ya da yanıltılmak belki de yalıtılıp yansıttığımız o beyhude izlekler: Sözüm ona bizden bir parça ya da enstantane. Hangi edim ise iştiğal ettiğiniz ve hangi vasıf ise koruyup kolladığınız ya da hükmettiğiniz hatta hükmedildiğiniz...

Sanrıları unutun sadece unutun ve kapatıp gözlerinizi... İşe yaramayacağını biliyorum zira o mutlu ve huzurlu günler çok ama çok geride kaldı. Cüzdanlarınız dolu olabilir ve bir o kadar yükümlü olabilirsiniz ya sorumluluklarınız? Vicdanlarınızın ne ile yüklü olduğunu sormak gibi bir niyetim yok inanın ki zira işe yaramayacağını bilmekteyim artık tüm bu müdahalelerin işe yaramadığı gibi. Ne de olsa verilen sözler bir saniye dahi geçmeden unutulmakta. Söylemler her ne kadar önem arz etse de o kilit cümleler yok mu sizi yaftalayan ve mağdur sıfatı ile eşleştirildiğiniz...

İrdelenesi ne çok konu var oysa ve ne çok izlek ölüm öncesi.

Ve ne çok insan müdahale etmekten geri durmayan. Yakın ya da yabancı olsun, inanın ki hiçbir farkı yok edilen müdahale açısından.

Ve geldiğimiz nokta... Hicap edilesi, irdelenesi yine de sözlerin ve duyguların kifayetsiz kaldığı.

Ölümler, çalıntı hayaller, zevk düşkünü insan egosu, muğlâk sevinçler, mahrum sevgiden kim varsa, saklı öfkeler, kısırılmış benlikler belki... Belki de yaşanmayan aşk ikilemleri, günün taşıdığı onca yıldıran muzdarip gençler ve çocuklar. Bir adım ötemiz değil de burnumuzun ucunda yaşanan vahşet ve katalogdan seçme şansımızın olduğu ölüm türevleri...

Yazık çok yazık. Ne günah...

Utanç katsayısı giderek çoğalmakta. Ölü ruhlar ölmeden kuruyan vicdanların ıssızlığında nöbet tutmakta eşlik ederken o mel'un şeytan.

Kandırılmışlığımız had safhada. Kanmışlığımız acıtırken acımadığımız bir dünya ve her nedense mütemadiyen bizler suçlarken dünyayı ve kaderi...

Dönüp bir kez de olsun baktınız mı aynaya içinizdeki şeffaflığı size yansıttığı halde sizler koyulturken

ortalığı.

Koyulmakta evren, gün ışığı bile muzdarip. Gece hepten küskün. Bizler zaten kaybolmuşuz o belirsizlikte. Kaybettiklerimizin ardından gözyaşı bile akıtmaktan aciz hale gelmişiz. Borsada değer kaybeden hisse senetleri bile daha önemli insan hayatından.

Ne çok engel. Nasıl bir izdiham. Belki de bir torba yasa tüm yaşadıklarımızı içine sığdırıp da görmezden geldiğimiz.

Aşk'ın masumiyeti bile kayıp iken bizler kaybolmuşuz çok mu?

Çok mu ağlamak aslında insan olduğumuzun tek kanıtı iken...

Çalmaksa huzur çoktan çalındı ve nirengi noktası toplumun sürekli boyut atlamakta.

Süregelen ve esefle kınarken birbirimizi kendimizi her daim masum ve sevgi dolu addettik. Geçiniz efendim geçiniz.

Geç mi kaldık yoksa?

Aslında akıl sağlığımız yerinde mi, belki de bunu sorgulamalıyız. İçimiz kan ağlarken nasıl şen kahkahalar atıyoruz bu bile başlı başına bir araştırma konusu. Eşlik etmemiz gereken hakikatler ile donatılmışken nasıl oluyor da bu kadar vurdumduymaz bir etkileşim söz konusu?

Yanıldığımız, yanıltıldığımız, yaftalandığımız yine de hicap etmediğimiz bir düzenek aslında koşullandırıldığımız bizler mütemadiyen koşullandırırken çevremizdekileri.

Tek koşul değil mi oysa insanlık ve tek öngörü değil mi sevgi denen mefhum?

Zincirlerden kurtarmalıyız vicdanlarımızı ölmeden insanlık son raddesine kadar ve kenetlenmeli gönüller gök kubbe çökmeden üzerimize. Vakit bu gün hatta şu an yeter ki gonk vurmadan sonu ve Yaradan elini çekmeden bizlerden. Sevgi'nin gücü her şeye kadir inancımızın baki olduğu gerçeği kadar üstelik.